

# РЕШЕНИЕ

№ 73

гр. Царево, 27.11.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ЦАРЕВО, II НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Минчо Т. Танев

при участието на секретаря Нели Г. Стоянова  
като разгледа докладваното от Минчо Т. Танев Административно  
наказателно дело № 20232180200222 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „Динно“ ЕООД, ЕИК 202325133, против Наказателно постановление № 02-2300174/ 24.07.2023 г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ с което на „Динно“ ЕООД, ЕИК 202325133, на основание чл. 414, ал. 3 от КТ, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500.00 лева, за нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ.

Считайки същото за постановено в нарушение на материално-правния и процесуален закон, жалбоподателят моли НП да бъде отменено изцяло.

В с.з. жалбоподателят чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и моли съда да отмени атакуваното НП.

Ответната по жалбата страна, посредством процесуалния си представител, излага становище за неоснователност на жалбата. Счита, че НП е правилно и законосъобразно и моли да бъде потвърдено.

По делото се събраха множество писмени доказателства, разпита се актосъставителя.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът установи следното от фактическа страна:

На 24.04.2023 г. около 14,40 часа, актосъставителя, съвместно със свои колеги- инспектори от ИТ- извършили проверка по спазване на трудовото законодателство в строителен обект- жилищна сграда- належащ се в землището на гр. Приморско, обл. Бургаска, където се извършвали строителни дейности от няколко ТД, вкл. и от дружеството- жалбоподател. В хода на проверката, контролните органи установили, че на обекта полага труд като общ работник, лицето И.Х.. В момента на проверката лицето полагал труд, като участвал в строителството в обекта. В предоставения от контролните органи Списък на работещите, лицето удостоверило, че работи на обекта, като посочил длъжността си, съответното работно време и определеното възнаграждение. При последвалата проверка по документи и извършена справка в НАП било установено, че към датата на проверката, в регистъра за сключени трудови договори към ТД на НАП- Бургас липсват данни за сключен трудов договор между жалбоподателя в качеството му на работодател и установеното да полага труд лице. Въз основа на така извършената на място и по документи проверка, контролните органи от ИТ установили, че дружеството- жалбоподател в качеството си на работодател не е уредило като трудови правоотношения отношенията по предоставяне на работна сила с лицето И.Х., като не е сключило с посоченото лице трудов договор в писмена форма.

Въз основа на така установеното, на 18.05.2023 г. бил съставен против дружеството АУАН с бланков № 02-2300174/ 18.05.2020 г. след като актосъставителя приел, че работодателят е нарушил разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от КТ. В АУАН деянието е описано ясно, точно, подробно и изчерпателно. Актът е бил съставен в присъствието на упълномощен представител на дружеството и подписан от него.

Въз основа на така съставения АУАН и след преценка на събраните доказателства, АНО издал атакуваното Наказателно постановление, в което деянието е описано по идентичен с АУАН начин. Деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ и санкционирано с административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500.00 лева, на основание чл. 414, ал. 3 от КТ.

Съдът установи изложената фактическа обстановка след обстоен анализ на събрания по делото доказателствен материал- писмените доказателства по АНП, приобщени към делото по реда на чл. 283 от НПК и устните доказателства- показанията на актосъставителя. Съдът кредитира изцяло показанията на актосъставителя като логични, последователни и напълно кореспондиращи на събраните по делото писмени доказателства. Съдът няма никакви основания да се съмнява както в показанията на свидетеля, така и в добросъвестността на същия при изпълнението на служебните му задължения. Същият заедно с колегите си е възприел лично факта, че лицето Илия Христов изпълнява задължения като работник на обекта.

Съдът не дава вяра на показанията на водения от страна на жалбоподателя свидетел. Същите са противоречиви както вътрешно, така и с показанията на актосъставителя и писмените материали по делото. Съда намира тия показания за неистински, предубедени и заинтересовани, поради което и не кредитира.

Съдът, в контекста на правомощията си на съдебния контрол, след като провери изцяло и служебно законосъобразността на акта за установяване на административно нарушение и обжалваното наказателно постановление, без да се ограничава с обсъждане на посочените в жалбата доводи, намери, че не са допуснати съществено процесуални нарушения. Изложените в жалбата и пред съда доводи, не се споделят от настоящата инстанция, по следните мотиви:

Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице, посочено в наказателното постановление като нарушител, в законоустановения срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, съдържа всички необходими реквизити, поради което същата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

Настоящото производство е от административно наказателен характер. Същественото при него е да се установи има ли извършено деяние, което да представлява административно нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, дали това деяние е извършено от лицето посочено в акта и наказателното постановление като нарушител и дали е извършено от това лице виновно. В случая въпроса за вината не може да бъде изследван, тъй като нарушителят е юридическо лице- правно образование- което не може да има собствено

психическо отношение към деянието. Следва да се отбележи, че актовете за установяване на административно нарушение нямат обвързваща доказателствена сила, т. е. посоченото в акта не се счита за доказано, тъй като при това производство се прилагат съответно правилата на НПК, а съгласно чл. 14 от НПК обвиняемият (административно отговорното лице) се счита за невиновен до доказване на противното. (Така и ППВС № 10/1973 г.). Това означава, че в тежест на административно наказващия орган е да докаже по безспорен начин пред съда, че има административно нарушение. Освен това, за да бъде наказателното постановление правилно и законосъобразно е необходимо стриктно да бъдат спазени и изискванията на ЗАНН относно съставянето на акта и издаването на наказателното постановление.

В конкретния казус съдът съобрази следното:

Актът за установяване на нарушението е съставен от служител на дирекция „Инспекция по труда“ а атакуваното наказателно постановление е издадено от Директора на дирекция „Инспекция по труда“ т.е. в съответствие с разпоредбите на чл. 37 и чл. 47 от ЗАНН.

Жалбоподателя в жалбата си и пред съда, лансира защитна версия, че в случая се касае не за трудови правоотношения. Сочи, че въпросното лице не е работил за дружеството и няма никакви отношения с него.

Ето защо, въз основа на доказателствения материал по делото съдът приема, че съществуващите взаимоотношения между дружеството–жалбоподател и лицето установено да работи в обекта са били трудово правни. На първо място, от приложената по делото справка се установява, че същия е с точно определено работно място, работно време, трудово възнаграждение и пр. При тези данни е видно, че лицето не е имало самостоятелност в изпълнението на възложената работа, а е простирал труд и е бил в йерархична зависимост от наелото го дружество, което е определило работното му място, работното време и е изисквало спазване на определена трудова дисциплина. Установени са всички елементи относно съществуването на трудово правоотношение между тях.

Настоящата инстанция намира, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са спазени разпоредбите на ЗАНН и КТ. Спазени са сроковете за издаване на НП. АУАН е съставен от компетентно лице. Атакуваното НП е издадено от компетентно лице. АУАН и НП съдържат

всички задължителни реквизити съгласно ЗАНН и са надлежно връчени на нарушителя чрез надлежно упълномощено лице. Не е допуснато съществено процесуално нарушение при издаването на наказателно постановление, обуславящо неговата незаконосъобразност, изразяващо се в неспазване на императивните изисквания на нормата на чл. 57 от ЗАНН.

Съгласно разпоредбата на чл. 62 ал. 1 от КТ трудовият договор се сключва в писмена форма, а съгласно чл. 1, ал. 2 от КТ, отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само с трудови договори.

От събраните доказателства по делото безспорно се установява, че на датата на проверката, в обекта стопанисван от дружеството- жалбоподател, е полагало труд установеното лице и че дружеството- жалбоподател в качеството си на работодател не е сключил трудов договор в писмена форма с това лице, с което е нарушил разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от КТ. От описанието, съдържащо се в НП, а и от посочената като нарушена правна норма в него следва, че в обжалваното НП е обективизирано административно нарушение на чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 от КТ, поради което съдът намира, че АНО правилно е квалифицирал установеното нарушение като такова по чл. 62, ал. 1 от КТ.

Правилно е приложена и санкционната норма по чл. 414, ал. 3 от КТ, където е предвидено, че работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500,00 до 15 000,00 лв. а виновното длъжностно лице- с глоба в размер от 1000,00 до 10 000,00 лв. за всяко отделно нарушение. В случая не е приложима разпоредбата на чл. 415в, ал. 1 от КТ, тъй като съгласно разпоредба на чл. 415в, ал. 2 от КТ „не са маловажни нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2” от Кодекса на труда. Съдът счита, че съобразявайки се с императивната разпоредба на чл. 415в, ал. 2 от КТ, АНО не би могъл да приложи и разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, с оглед значимостта на охраняваните обществени отношения с нарушената материално правна разпоредба. Обект на защита са обществените отношения по охрана на едни от най-важните конституционни права на гражданите - трудовите права. Нарушаването на визираните трудови права на работниците води след себе си сериозни негативни последици за тях, което изключва извода за маловажност на случая.

Наказващият орган правилно е определил и размера на административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500,00 лева, като е извършил преценка на смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства, като е отчел, че липсват данни преди издаването на процесното НП дружеството да е било санкционирано с влезли в сила НП за други нарушения на КТ, поради което е определил размера на наложената имуществена санкция в минималния предвиден в закона размер от 1500,00 лв.

Ето защо, наказателното постановление- като правилно и законосъобразно, следва да бъде потвърдено изцяло

Водим от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

### **РЕШИ:**

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 02-2300174/ 24.07.2023 г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ с което на „Динно“ ЕООД, ЕИК 202325133, на основание чл. 414, ал. 3 от КТ, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500.00 лева, за нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ.

Решението подлежи на касационно обжалване, пред Административен съд- Бургас, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Царево: \_\_\_\_\_